

Vážení přátelé, drazí Plzeňáci a Západočeši,

dovolte mi, abych alespoň touto cestou vám všem poděkoval. Poděkoval za dlouholetou a obětavou práci ve prospěch spolku, za úspěchy, jichž jste dosáhli. Vždyť Plzeň je jedním z mála měst, která se mohou pyšnit pamětními deskami, které jsou a budou trvalou upomínkou na naše činy. Vždyť Plzeň je jedním z mála měst, jehož zastupitelstvo o našem spolku ví, respektuje jej a spolupracuje s námi. Vždyť Plzeňský kraj je jedním z mála, jehož hejtmanky a hejtmani mají povědomí o problematice našeho spolku a plně nás respektují.

Vzpomeňte, jak často byly naše, tedy vaše, plzeňské akce prezentovány v místních sdělovacích prostředcích, jaký měly ohlas. Plzeňská organizace, ale spolu s ní i ostatní územní organizace v kraji, byla vždy pevnou součástí a pilířem celého spolku. Na svou práci můžete být právem hrdí. Náš hlavní úkol – nezapomenout a nenechat zapomenout naše potomky - jsme tedy beze zbytku plnili a zda jsme jej splnili, to ukáže až budoucnost. Je ovšem pravdou, že náš druhý úkol, tedy dosáhnout úplné rehabilitace odškodněním, jsme nesplnili. Jestli dovolíte, uvedu tři hlavní problémy, které nám v tom nijak nepomohly a které jsme si zavinili sami.

Především jsme dovolili, aby se pozornost celé společnosti soustředila především jen na jednu kapitolu naší historie a to na srpen 68. Na období let 48 – 68 jsme zapomněli a tím jsme sami o sobě vytvářeli neúplný pohled. Druhá chyba byla, že jsme okamžitě od samého vzniku našeho spolku tento cíl neprosazovali. Nechci nikomu sahat do svědomí, ale mnozí z nás se nechali ošálit medailemi a šaržemi. Nepojmenovali jsme zlo a tím jsme sami znejistili dobro. Třetí chybou bylo a stále ještě je, že jsme se bývalými kádrováky a politruky nechali dotlačit až do takového paradoxu, že jsme se začali kádrovat sami mezi sebou. A právě tato chyba je tím nejhorším, co se nám mohlo stát a vedla k roztržitému spolku, rozdrobení, ztrátě „tahu

na branku“. Mnozí z nás znechuceně odešli, mnohým to ale také vyhovovalo.

Já stále doufám, že toto období je za námi a že ke splnění našeho posledního úkolu máme ještě pořád dost sil. Nezapomínejte, že poslední dva kovidové roky jaksi „zmrazily“ čas a že teprve nyní se vše zase začíná oživovat. Věřím, že v tomto roce dotáhneme toto naše snažení k nějakému smysluplnému závěru. A stále věřím, že tomu i vy chcete nějak napomáhat. Je jedno, jakou formu zvolíte, pomoc můžete vyjádřit mnoha způsoby. V žádném případě bychom neměli rezignovat.

Ještě jednou vám všem za vaši činnost z celého srdce děkuji. Jen jedno bych vám rád ještě řekl – když třikrát padneme, vstaneme i počtvrté!

S pozdravem

Váš

Petr Mrázek, předseda VSR AČR